

му, и извика велегласно: „Лазаре дойди вънъ!“ — И тутакси Лазарь излѣзва, обвързанъ и по рѣцѣтъ, и по краката съ повои, и лицето му забрадено съ кърпа. Прѣславното туй чудо смая сичкытъ, и мнозина отъ присѣтствующытъ привлече въ вѣрата. Тѣзи славащомъ достигна въ Іерусалимъ, първосвещеницытъ и Фарисейтъ събиратъ съборъ, въ който Кайафа, първосвещеникъ прѣзъ тѣзи година, ако и да не бѣше пророкъ, пророчески каза, че по добръ е да умрѣ единъ за сичкый народъ. А Исусъ отъ Виѳанія дохожда въ Ефраимъ, градъ въ Іудея близо до пустынята, и тамъ са застоя съ ученицытъ си. (Іоан. вѣ. 17.).

§. 52. *Исусъ похвалява смиреніето, и са приема гостъ отъ Закхея.*

Като са приближаваше Пасхата, послѣдната на смотреніето, Исусъ, когото послѣдувахъ и много други които са чудѣхъ, на особъ приказва на ученицытъ си дѣто щѣше да пострадае въ Іерусалимъ. Но понеже майката на Іакова и на Іоанна дойде да ходатайствува прѣдъ него да даде на сыноветъ ѝ първытъ прѣстола, които и тѣ искахъ и желаяхъ, другытъ десетъ възнегодувахъ върху съученицытъ си за исканьето на първенство, Исусъ и тѣхъ мѣри за безумното исканье, и сичкытъ наедно съвѣтува да искать чрѣзъ смиреніето да са въздигатъ на първенство. А като приближаваше къмъ Іерихонъ, исцѣри слѣпыйтъ който сѣдѣше на пѣтьтъ и просѣше. За туй и той и народътъ славѣтъ Бога. А като влѣзе въ Іерихонъ, приема са гостъ въ кѣщата на Закхея който бѣше началникъ на мытаритѣ, за което като разумъ че мнозина са